

La Comunió dels Sants

Cada any, encetem el mes de novembre amb dues diades molt arrelades a l'imaginari popular i eclesial català, dues diades que litúrgicament s'anomenen: "Solemnitat de Tots els Sants" i "Commemoració de tots els Fidels Difunts". La diferència se'ns fa evident. Litúrgicament "solemnitat" té més relleu festiu que no pas la "festa", i "commemoració" no arriba a tenir tant de relleu com en té la "festa".

Quan era jove em semblava que aquests dies calia fer una bona catequesi perquè en principi són dues celebracions diferents, però, a mida que m'he fet gran he trobat més el gust de les celebracions precisament deixant que el relleu i la significació de totes dues diades es barregin. Ja que:

—¿Quina diferència hi ha entre uns i altres sants?

Els sants que l'Església ha canonitzat, és a dir, aquells que ha inclòs en la llista fixa, o cànon dels sants.

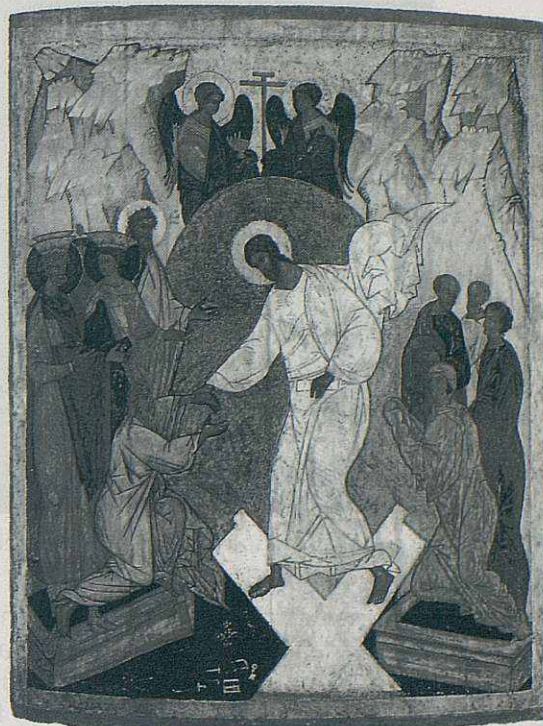
Els sants anònims que l'Església no ha inclòs en la llista i ningú no en sap el nom, però dels quals, el dia 1 de novembre, també en celebrem la festa.

Els sants dels quals l'Església tampoc no en recorda el nom i no els ha inclòs al cànon dels sants, però cadascun de nosaltres sí, que en recordem el nom i, en guardem el testimoni i estem segurs de la seva santedat perquè han estat amics de Jesucrist.

Potser algú dirà: —És que aquests darrers estrictament no són sants als quals encomanar-nos sinó que són difunts pels quals pregar. I jo respondré: —¿Qui ho sap on acaba la santedat dels uns i on comença la santedat dels altres?

Si "viure la Comunió dels Sants", és, precisament, que mentre fem el nostre camí cristià, tinguem consciència clara que no anem sols, que molts dels nostres germans ja ens han precedit a la plenitud del Regne (que ja han arribat al terme del camí), i que els altres comparteixen les nostres dificultats per a arribar-hi.

No us estranyi aquest preàmbul, escric el dia abans de Tots Sants i ho faig per a commemorar la figura i el testimoni dels nostres germans Joan Cabot i Pañach, i Marcel Galobart i Flaqué que ens han deixat tan recentment, però penso també en tots els altres que no oblidarem mai, els qui fa una mica més que ens van deixar i tots els altres que, també per anys que passin, el dia del seu traspàs sempre ens semblarà ahir.

Quin respecte que em feia el Marcel!

Quan vaig arribar a Lliçà i Santa Eulàlia era conscient que malgrat la meua condició de prevere mai no podria igualar-lo en temps de coneixença de Jesucrist i en temps de dedicació a l'anunci de l'Evangelí ja que quan jo hi anava ell ja en tornava —és un dir, ja que ell en el seu cor no en va tornar mai—; fet que quedava corroborat per les converses que teníem ja que, només prendre la paraula, el pensament i el cor ja se'ns n'anava a la inquietud per respondre als reptes que la gent del nostre temps plantejaven a l'Església i a l'anunci de l'Evangelí. Era un apòstol!

Quina admiració que m'inspirava el Joan!

Recordo que en una ocasió després de la missa, a mi, m'havia quedat l'angúnia de si havia estat massa exigent en la presentació de l'Evangelí de Nostre Senyor i li ho vaig preguntar senzillament, a la qual cosa em va respondre: "Mossèn, no s'hi amoïni pas, que bé prou que nosaltres ja ens ho rebaixem!". Em va arribar al cor. A tots ens costa ser fidels al seguiment del Mestre i a tots ens cal proposar-nos cada dia una nova fita i ell, amic de Jesucrist i conscient de la condició humana, estava ben content que no li rebaixessin la utopia cristiana.

En sovintejades ocasions, sobretot en les festes, la Maria Teresa, la seva esposa, em convidava a dinar. Des del primer dia el Joan em va fer seure al cap de taula i jo no vaig saber declinar l'atenció, perquè era conscient que aquella delicadesa no era per mi sinó pel prevere de la comunitat cristiana i, mentrestant, ell no deixa-